

Jonnan kesä.

Missä määrin ”uhri aivopesee itseään”?

Kesä oli ollut harvinaisen kaunis edellisiin vuosiin verrattuna. Sateet olivat osuneet juuri oikeille päiville ja oikeille kellonlyömille, eikä Jonna ollut kunnolla kastunut kertaakaan, vaikka joskus sade oli tullut aivan odottamatta. Luonnon kauneus ja auringonpaiste oli ollut erittäin virvoittavaa, vaikka Jonna olikin joutunut tyytymään lähiseutujen jo hiukan liiankin tuttujen maisemien ihailuun.

”Onpa ihana ilma”, totesi hiukan allapäin herännyt kauniimman sukupuolen edustaja luodessaan silmäyksen ulos ikkunasta. Tämä oli tullut hänelle kuin jonkinlaiseksi opiksi, elämäkatsomukseksi. Jos aurinko paistoi ja lämpötila ei edellyttänyt kovinkaan perusteellista pukeutumista, oli itsestään selvää ja opinmukaista, että mielen tuli nousta mahdollisimman korkealle ja kaiken negatiivisen tuli painua unholaan.

Jokapäiväisen rutiinin mukaan kahvinkeitin porisi ja aamupuuro kohoili mikrossa. Toki aito perinteinen puuro olisi maistunut paljon paremmalta, mutta kuka nyt tällaisella ilmalla ryhtyisi niin voimia vaativaan puuhaan!

Jonna oli kiitollinen uudesta aamusta, uudesta päivästä, koska se hänen tietämyksensä mukaan oli ainoa oikea asenne. Hän pyrki näkemään kaiken mahdollisimman oikealta näkökannalta, kun nyt uusi elämä oli koittanut hänelle.

Positiivinen ajattelu on hyväksi ihmiselle, kielteisten asioiden unohtaminen ehdottoman välttämätöntä. Niinpä siis kaikki oli hyvin kun vain niin ajatteli. Nyt hän oli oman elämänsä ohjaksissa, niin pitkälti kuin ihminen itse elämänsä ohjailee. Nyt ei enää, unohtukoon koko entinen henkinen helveti, hän miehensä ohjailisi hänen elämänsä missään suhteessa!

Hän oli päässyt eroon suorastaan kauhistuttavasta aivopesusta, jatkuvasta dominoimisesta, manipuloinnista, mitä hänen miehensä oli harjoittanut häntä kohtaan. Oli hän ollut todella hullu kun oli niin pitkään antanut ohjailla elämänsä ulkopuolelta! Nyt hän käsitti entistäkin selvemmin, ettei kenenkään ihmisen tule olla ulkoapäin ohjautuva, eli muiden ihmisten elämän ja ajatusten ja mielipiteiden ei tullut olla hänelle liian tärkeitä. Hänen tuli ohjautua tästä lähtien omien sisäisten vaikutustensa kautta, tiedostaen mitä itse todella tahtoo. Tämä oli hänen uusi elämänsä, uusi mahdollisuutensa!

Jonna ei enää ollut luokiteltavissa hyvin rikkinäiseksi ihmiseksi, sillä vuosien ero entisestä piinasta oli alkanut unohtua ja hän hyvin suuressa määrin tiesi kuka ja mitä oli, mitä hän tahtoi ja mitä ei. Mutta päivän aloittaminen traditionaalisella hampaiden pesulla, kasvojen huuhtelulla ja yksinäisellä aamiaisella vaivasi häntä kaikesta omaksumastaan onnellisuudesta huolimatta. Entinen aivopesu oli ohitse, ulkoapäin ohjautuminen oli torjuttu mestarillisesti ja suurella riemulla, mutta mikä oli vikana kun kaiken

onnellisuuden keskellä, aamuauringin lämmöstä huolimatta, mieli sittenkin pyrki askartelemaan niin kummallisella tavalla? Vaikka päässä kaikki tuntui niin hyvältä, rinnassa jokin kaiversi kuin liikahappo tai... miten sen kuvaisi... kummallinen kiristävä ja polttava tunne.

Entinen aivopesu oli siis tuomittu ja julistettu pannaan, mutta jos olo-tila päivästä toiseen viittasi johonkin tällaiseen, niin oliko kaiken entisen tilalle tullut positiivinen ajattelu tai sen yritys jotakin aivan uutta, tiedostamatonta, nyt omista ajatusten syövereistä lähtevää aivopesua?

Mennyt elämä oli ollut Jonnalle suoranaista helvettiä, sen hän selvästi tiedosti ja muisti, vaikkakin yksityiskohdat alkoivat hämärtyä. Hänen ystävänsä Liisa oli ainakin ulkonaisesti muuttunut kuin uudeksi ihmiseksi, ja kaikki valitus oli kuin poispyyhkäisty. Siitä huolimatta Liisa omalla tavallaan oli jatkuvana muistutuksena kaikesta menneestä, hyvin suuressa määrin terveellä tavalla. Heidän keskustelunsa kuin ohjelmoituna ajautui jokaisella tapaamisella johonkin menneeseen, niin että mieleen pakostakin palautettiin entisen elämän tuskia ja ahdistavia kokemuksia. Muistutta-kaamme siitä, ettei kumpikaan ollut päässyt asialliseen terapiaan ammattilaisen johdolla.

Aivan liian yleisesti on vallalla käsitys, että Liisan ja Jonnan tapaisille ihmisille on parasta mahdollisimman nopeasti unohtaa kaikki mennyt ja etsiä uusia urille, aloittaa uusi elämä ja mahdollisesti uusi ja onnistuneempi suhde normaalin ja terveen ihmisen kanssa. Tämä käsitys pätee varmaankin melko suureen määrään masennuksen ja ahdistuksen kanssa kamppailevia ihmisiä. Mutta me puhummekin nyt mahdollisesti vuosikymmeniäkin totaalisen aivopesun kohteena olleista ihmisistä.

Maallikkona emme voi kovin syvällisesti lähteä määrittelemään ja kuvaamaan aivopesua ja sen vaikutusta, mutta ottakaamme selventäväksi esimerkiksi jotakin sellaista, mitä olemme nähneet elokuvissa tai lukeneet kirjoista. Tietynlaisissa olosuhteissa voidaan aivan normaali, tavallinen ja rehellinen kansalainen aivopestä suorittamaan jopa jonkinlainen murha, ilman että tämä itse sitä jälkeenpäinkään tiedostaisi. Lisäksi voidaan käyttää jonkinlaista hypnoosia, mikä ei onneksi tehoa läheskään kaikkiin ihmisiin.

Jonnan ja Liisan kohdalla emme puhu nyt murhista eikä mistään rikollisista teoista, vaan esimerkkimme perusteella meille pitäisi olla selvää että ihminen voidaan saattaa tilaan, missä hän tekee jotakin mitä ei itse hyväksy ja näe oikeaksi. Hän on vain tehnyt sen saatuaan aivopesijältään tietynlaisen merkin tai signaalin. Emme taatusti väitä mitään paikkansa pitämätöntä sanoessamme vakaalla ilmeellä, että narsistisen persoonallisuushäiriöisen suorittaman manipuloinnin ja aivopesun jälkeen uhrin olemukseen ja sielunelämään on ympätty tavaton määrä vahingollista ja alistavaa vaikutusta, mikä ei poistu ammattilaisen kehotuksesta tai muutaman tapaamisen vaikutuksesta. Unohtamaan kehottaminen on oikeastaan naiivia, etenkin jos neuvojana on ammatti-ihminen.

Jonkun mielestä tällaisten asioiden esiin nostaminen on masentavaa ja uhrin toipumista vaikeuttavaa. Mutta sanottakoon se painokkaasti, mah-

dollisimman suurella arvovallalla, että uhrin koko entinen elämä perustuu psykopaatin vaikutuksen johdosta valtavaan määrään suoranaisia valheita ja valheellisuutta. Uhri on koko ajan ollut kuin eräänlaisen Tukholman syndrooman vaikutuksen alaisena, suoranaudessa kuolemanpelossa, ja toiminut vaistonvaraisesti etsien keinoa selvitä hengissä ”kaappaustilanteesta”, jossa terroristi omassa hädässään on häikäilemättömästi toiminut vain oman etunsa mukaisesti, päästäkseen pakoon tilanteesta.

Jonna oli vielä yöpaidassaan ja katseli aamuauringon säteiden kimalusta viereisen talon katolle kertyneessä vesilammikossa. Hänen ajatuk-sensa olivat jälleen kerran karanneet alueelle, jota hän pyrki välttämään. Yksi hänen ystävistään oli varoittanut häntä aivopesusta, joka oli melkein yhtä vaarallista kuin entisen miehen suorittama. Hänen oli pakko myöntää, ohitse kiitävänä hetkinä, että nyt hän itse ajoittain... oikeastaan aika useinkin aivopesi itseään aivan miehensä antaman esikuvan mukaisesti.

Hän oli selvinnyt monista ahdistavista asioista, oli unohtanut monia mieltä särkeviä asioita, siinä määrin että oli suorastaan työntänyt Villen ulos elämästään aivan vääränlaisilla syytöksillä ja suoranaista karjumisella. Hän oli heittänyt miesystävänsä päälle valtavan määrän syytöksiä, koska aika oli kullannut valheellisella kultareunuksella pelkkää tuskaa tuottaneen miehen aiheuttaman menneisyyden. Nyt hän joutui myöntämään tehneensä suurta vääryyttä Vилlelle, joka vuosikausien ajan oli kuunnellut hänen vuodatuksiansa ja ajoittaisia itsemurhasuunnitelmia.

Jonna siis unohti ja ei unohtanut. Tai paremminkin tulisi sanoa, että Jonnan järki ja pää tiesivät melko selvästi mistä oli kysymys, mutta sisim-män syövereissä muhi yhä vielä jotakin suorastaan pelkoa herättävää vielä nyt kolmen vuoden jälkeen erosta. Unissa entinen mies ilmestyi mitä rakkaudellisimpana ja houkuttelevimpana seksikkäässä asussa lempeä hymy kasvoillaan, vuosikymmeniä nuortuneena. Yleensä menneessä elämässä seksihetket olivat merkinneet kiihottavaa alkua ja joskus keskiväliäkin, hurjaan lataukseen joutuneen miehen ponnistellessa kasvot punaisina ja hien valuessa lakanoille, mutta kaiken lopputuloksena oli lähes sataprosenttisesti ollut miehen tyytyväinen urahtelu ja sitten suihkussa laulaminen. Jonna oli jäänyt vuoteeseen itkuisena ja nenäliinalla kosteutta pois pyyhkien.

Kukaan Jonnan tuttavista ei olisi voinut uskoa sitä, että tämän naisen elämä todella olisi voinut olla niin negatiivista latausta täynnä. Hän ei voinut henkisesti purkautua kertomalla kokemastaan, ja kaiken lisäksi vielä hän ei seksuaalisesti päässyt purkautumaan ja kokemaan tuota niin tarpeellista huipentumaa, sillä mies laukesi omalla ajallaan, omien tarpeidensa mukaisesti, jättäen vaimon kuin... rumaa sanoakin, kuin puhallettavan nukan odottamaan seuraavaa tarvetta... miehen tarvetta.

Oleellista kertomillemme asioille on se, että Jonnan mies seuraavana päivänä ihaili suoritustaan ja oli aivan varma siitä, että vaimokin oli kokenut suunnattoman huipentuman. Tämä tapahtui sellaistenkin iltojen jäl-

keen, kun miehen mieleen oli tullut jotakin negatiivista edellisiltä päiviltä ja hän oli huutanut sikana ja jopa läimäytellyt vaimoaan. Seuraavana aamuna hän saattoi todeta melkein euforisena, levitellessään paksua rasva-kerrosta paahtoleivän päälle: ”Eikös meillä ollutkin eilen ihan mukavaa!”

Useimmiten Jonna vain myönteli, muistellen Liisan vastaavia kokemuksia, mutta ajoittain tuska pakotti toteamaan tietoisena viikkojenkin vihoittelusta jälkeensä: ”Minulla ei ainakaan ollut mukavaa, etkö muista kuinka karjuit sellaisella tavalla, että alakerran asukkaat soittivat ja uhkasivat kutsua poliisin!”

Mies oli synkistynyt, suorastaan kauhistunut, sillä tapahtuneesta oli niin lyhyt aika, että torjumiskoneistostaan huolimatta hänen oli pakko ainakin hetkellisesti palauttaa mieleensä edellinen ilta juuri sellaisena kuin se oli tapahtunut. Olihan siitä todisteena vielä multainen riepu kylpyhuoneen pesualtaan reunalla, kun oli ollut pakko pyyhkiä lattia sängyn viereltä rikkoutuneiden kukkaruukkujen jäljiltä. Joskus mies tässä tilanteessa, aamulla, oli vain äärimmäisen synkkänä tunkenut uskomattomalla vauhdilla paahtoleivät suuhunsa. Hän oli melkein polttanut suunsa kuumalla kahvilla, syöksynyt ulos ovelta pyöränsä luokse.

Kuten olemme kertoneet, kuului alkoholi melko vahvasti mukaan kuvioihin. Niinpä kohmeloinen olo sitten usein sai miehen suorastaan raivostumaan vaimon muistuttaessa tällaisesta epäolennaisesta seikasta, joka itse asiassa oli vain väärinkäsitys vaimon puolelta. Viikon tai viimeistään kahden kuluttua mies kertoi tapahtuneesta jopa tuttavilleen melkoisesti väritettynä ja uhrin ilme kasvoillaan: ”Minun vaimoni täytyy olla vakavasti mieleltään sairas, kun tuollaisella tavalla raivoaa illalla, eikä seuraavana päivänä yhtään muista mitä todella tapahtui. Se saattaa sitten vielä uudelleen aamulla raivota kuin mikäkin hullu. Olen puhunut tutun lääkärinkin kanssa asiasta, ja näyttää siltä kuin vaimoni olisi skitsofreenikko, kun näkee kaikenlaisia uhkakuvia siellä, missä vain rakkaus vallitsee.”

Kuinka monta kertaa olikaan mies puhjennut suoranaiseen tuskanhuutoon ja lohduttomaan itkuun, niin että jopa seurakunnan aviolliset naiset olivat kapsahtaneet polvilleen hänen eteensä ja ottaneet hänet lujaan syleilyyn. Miesparka, mitä hän joutuikaan kokemaan noin vilpillisen ja sairaan ihmisen kanssa! Ei kukaan olisi voinut uskoa, että niin suloiseen naiseen sisältyy sellaista julmuutta ja katkeruutta näin ihanaa miestä kohtaan!

Kuinka monta ihanaa lohdutusta ja halausta olikaan mies saanut näiden vuosien aikana, niin että useampikin lohduttaja haaveili tästä niin liikkuvasta ja kovia kokeneesta miehestä... niin, kuinka ihanaa olisikaan jos tämä raukka pääsisi pakoon tuskaansa ja tulisi hänen sänkynsä lämmitäjäksi!

Seurakunnan naiset kokivat luvalliseksi ja suorastaan ansiolliseksi tämän murheellisen maan matkaajan lohduttamisen, ja samanaikaisesti huokaukset niin kelvotonta naista kohtaan pilasivat koko seurakunnan ilmapiiirin. Jonnasta oli tullut salaisesti halveksittu, torjuttu seurakuntalainen, jonka poisnukkumista useampikin kaihoisasti ajatteleva nainen toivoi,

noin vain salaisesti. Uhri oli selvästikin nyt mies, ja todellinen uhri sai tuntea ennennäkemätöntä torjuntaa ja suoranaista halveksintaa.

Miestä sai halata, lohduttaa, antaa jopa suukko päälaelle tai poskelle jumalallisena rakkauden osoituksena, mutta Jonna sai aikaan suoranaisia raivonpuuskia miehessään, jos tämä näki hänen vaihtavan muutamankin sanan jonkun miespuolisen kanssa. Aviomies oli suorastaan järjettömän mustasukkainen.

Jonna pukeutui ja valmistautui lähtemään aamulenkille, joka ei sinänsä ollut luonnon keskellä vaeltelemista, vaan joka useimmiten suuntautui läheiseen ostoskeskukseen. Miksi hän ei yksinkertaisesti lähtenyt lähistön metsäiselle rantatielle? Hän ei sitä avoimesti myöntänyt, mutta sisimmässään tunsikin, että tämän valinnan perusteena oli halu tavata ihmisiä, olla ihmisten keskellä, vaikka hän ei koskaan tulisikaan olemaan läheisemmässä tekemisessä kenenkään miehen kanssa. Hän ei ollut enää tässä iässä kiinnostunut suhteen solmimisesta, ei hyvänen aika sentään! Mennyt elämä oli aivan tarpeeksi tuskallinen. Siitä huolimatta hän pani merkille jokaisen vähänkin miellyttävän näköisen vastaantulevan miehen, aika paljon iästä riippumatta. Hän ei välittänyt tippaakaan miehistä, ei ainakaan siinä mielessä, mutta siitä huolimatta hän tarkkaili jokaista kohtaamaansa miestä!

Jonnaa alitajuisesti suututti ja vaivasi koko asia. Hän ei tiennyt mitä halusi, ja hän tiesi mitä halusi. Ristiriita pään ja tunteiden välillä oli ajoittain suorastaan raivostuttava, osaksi syyllinen siihen ahdistavaan tunteeseen rintakehässä, joka ajoittain muistutti liukahappoisuutta, joskus jopa sydänoireita. Hän halusi unohtaa menneet, niin kuin useimmat häntä neuvoivat, mutta etenkin nyt viime aikoina hän oli joutunut monenlaisten yllätysten kohteeksi. Hän itse yllätti itsensä, kokemalla tunteita ja mieleen palaavia asioita, jotka hän jo uskoi unohtaneensa ja käsitelleensä kylliksi.

Jonna itse ei tällä hetkellä tiedosta näitä asioita riittävässä määrin, joten me joudumme nyt selvittelemään hänen elämäänsä jo pidemmälle selvinneinä. Me olemme jo puhuneet aivopesusta, jota ei voida rinnastaa normaaleihin elämän mukanaan tuomiin negatiivisiin asioihin, jotka todellakin voidaan parhaiten käsitellä unohtamalla mahdollisimman pian. Nämä yllätykset ja kummajaiset Jonnan elämässä selittyvät hyvin suuressa määrin nimenomaan sillä manipuloinnilla, ulkoapäin ohjaamisella, suoranaishalla aivopesulla, mitä hänen miehensä oli suorittanut vuosikymmenien ajan.

Jos kysyisimme joltakin asiantuntijalta näistä asioista, etenkin aivopesusta, kertoisi hän meille ehdottomasti pelkän unohtamiseen perustuvan kehotuksen olevan suorastaan petollisen ja vaarallisen. Aivan kuten elokuvissa ja kirjoissa tietyt signaalit ja merkit laukaisevat alitajuntaan iskostetut käyttäytymismallit ja suoranaiset edeltä valmistetut toimintamallit, juuri siten tietyt elämäntilanteet ja pienetkin mielijohteita laukaisevat hetkeliset tilanteet nostavat esiin mielen syövereihin hukkuneet asiat.

Itselleenkin hämmästyttäen tuottavalla tavalla jo käsitellyksi luullut asiat pullahtavat esiin uskomattomissa ja ennalta arvaamattomissa tilanteissa.

Näitä asioita ei siis voi käsitellä unohtamalla, vaan nimenomaan puhuesamme narsistisen persoonallisuushäiriön uhreista ainoa käsittelykeino on palauttaa mieliin kaikki nämä ulkoapäin vaikutetut seikat. Vasta niiden olemassaolon toteaminen ja oivaltaminen vapauttaa niistä. Todella useat hyvin huonosti voivat ihmiset eivät aluksi ole ollenkaan käsittäneet ja tiedostaneet mistä on kysymys. Vasta sitten kun ensimmäinen langanpää on antanut vihjeen jostakin hyvin syvällekin luotaavasta asiasta, on tuota punaista lankaa seuraamalla päästy näkemään aivan uskomattomiakin asioita.

Miksi puhua tällaisesta, jos eivät edes ammattilaiset tiedosta näitä asioita ja siten ole kykeneviä tarjoamaan oikeanlaista terapiaa? Olemme nimittäin sitä mieltä, että avun saamisen edellytyksenä on, että terapiaa suorittava ihminen uskoo kohteensa kertomukset ja ymmärtää miten syvälle kaikki suoritettu aivopesu on yltänyt.

Nykyisissä olosuhteissa, niin kauan kuin ei ole kyllin koulutettuja auttajia, on tyydyttävä siihen mitä on tarjolla. Kerromme näistä asioista ikään kuin tarjoten oma-apua alueella, missä jotakin paljon enemmän tarvittaisiin. Murheemme on se, että toipumistaistelu kestää monen kohdalla turhan kauan, kun toisenlaisissa olosuhteissa sitä voitaisiin lyhentää huomattavasti.

Jonna nautti auringonpaisteesta ja lempeästä tuulesta, joka lehyytteli hänen vaaleita hiuksiaan. Hän oli sittenkin hetken mielijohdeesta ottanut polkupyörän. Kypärä oli eteisen naulakossa, eikä hän oikein pitänyt sen käyttämisestä.

Eräässä risteyksessä joku melkein ajoi hänen päälleen vanhalla, ruosteisella pyörällä. Jonna pelkäsi loukkaantumista, sillä miten hän selviäisi kerrostaloasuntoonsa, jos vaikka jalka menisi poikki! Tätä tilannetta hän pelkäsi hiukan sairaalloisella tavalla, itselleenkin sen myöntäen.

Hän oli parannellut menneen elämänsä aikana suuren määrän mustelmia ja ruhjeita, ja meikkilaukussa oli kautta aikain ollut juuri sopivan väristä peiteväriä kasvoissa ja näkyvillä paikoilla olevien mustelmien peittämiseksi. Aina ei hyvä yrityskään ollut riittänyt, ja niinpä kun mies ei sallinut vaimon jäävän pois seurakunnan tilaisuuksista, oli useampikin seurakuntalaisen katse johtanut jopa päiden puisteluun Jonnan astuessa eteiseen tai saliin.

Oikeastaan tuossa yhteisössä kukaan ei säälinyt tätä kärsivää naista, sillä niin ovelalla, suorastaan pirullisella tavalla mies oli manipuloinut, ei ainoastaan vaimoan, vaan jokaisen seurakuntalaisen. Kun normaali järki sanoo, ettei ketään naista saa lyödä missään tilanteessa, ei tässä yhteisössä voinut enää vallita terve- tai normaalijärkisyys, sillä Jonna tiesi useiden uteluiden perusteella, että häntä pidettiin syyllisenä kaikkiin onnettomuuksiinsa, sillä hänen miestään pidettiin suorastaan enkelinä. Tuollaisen miehen seurassa ei yksinkertaisesti voinut olla ongelmia, siitä oli vakuuttunut ainakin jokainen naispuolinen yhteisön jäsen.

Opettele Jonna hyvä nyt edes alkeellisimmat Sanan opetukset, oli kaikkunut hänen korviinsa vuosikausien ajan. Jos häijyt ja todella ilkeämielisetkin miehet voitiin voittaa naisen oveluudella ja hyvällä käytöksellä, niin eikö sitten pienet erimielisyydet seurakunnan ihanimman miehen kanssa voinut selvittää sillä, että Jonna edes hiukan meni itseensä ja kieltäytyi oikeuksistaan, joita... voi hyvä Jonna sentään, ei kenelläkään kristityllä ole. Kristityllä on tehtävän palvella, palvella ja palvella. Oikeuksistaan on jokainen antautunut kristitty luopunut ja antaa pahan tulla ylleen jos sen armollinen Herra niin on tarkoittanut.

Jonnan mustelmat olivat siis hänen syytään, ja jos mies aikanaan oli-kin potkaissut häntä jalkaan sellaisella voimalla, että vaimo oli ontunut lähes kuukauden ajan, oli sekin vain jumalan armoa (kirjoitamme jumalan tarkoituksella pienellä, koska kirjoituksemme loppujen lopuksi paljastaa tämän jumaluuden koskevan Jonnalle hyvin läheistä henkilöä).

Voisimmekohan nyt puhua jostakin sellaisesta, mikä saa monet ammattilaisetkin puistelemaan päätään ja miettimään miten kirjoittaja saataisiin hoitoon?

Jonnan jalassa oli vieläkin arpi muistutuksena tuosta vuosia sitten tapahtuneesta ”armon osoituksesta”. Nyt hän oli todella säikähtänyt tämän vanhan miehen selvästikin krapulaista ajoa. Hänen mieleensä tuli erään amerikkalaisen saarnaajan vierailu. Tämä oli puhunut jostakin hyvin mieleenpainuvasta asiasta, mitä nyt haluamme korostetusti nostaa esiin yhtenä vakavimmista esimerkeistä luonnehäiriöisen ihmisen persoonallisuuden julkituomiseksi.

Julistajalla oli ollut oma hengellinen tarkoituksensa tämän kertomuksen julkituomisella, mutta me katselemme sitä nyt Jonnan näkökulmasta, Liisan ja Matin ja tuhansien muiden näkökulmasta.

Vaeltavat ihmiset tulivat lammaslaitumen äärelle ja huomasivat yhden karitsan jalassa olevan siteen. Raukka ontui pahasti, sillä jalka oli aivan jäykkä. Seurueen naispuoliselle jäsenelle tuli kyyneleet silmiin ja hän riensi paikalla sauvaan nojaavan paimenen luokse kysellen mitä sille oli tapahtunut. Oliko se pudonnut jyrkän teeltä vai oliko jokin peto purrut jalan poikki?

Paimen katsoi seuruetta melko pitkään lausuen sitten jotakin, mikä sai jokaisen ällistyksen valtaan. Hän myönsi itse katkaisseensa karitsan jalan. Ja kysymys kuuluikin sitten niin seurueen kuin tätä kertomusta kuuntelevan seurakunnankin mielessä auki lävähtäneistä suista: Onko tämä paimen raaka vaiko hyvä paimen?

Neulankin olisi kuullut putoavan tuossa salissa saarnamiehen selittäessä asiaa niin liikuttavalla tavalla, että hetken päästä oli lähes jokaisen silmissä kyyneleet. Tuo karitsa raukka oli kovin helposti lähtenyt omille teilleen, niin että paimenen oli sitä usein lähdeittävä etsimään. Kun paimen oli väsynyt etsimiseen, oli hän ottanut karitsan jalkojensa väliin ja murtanut sen jalan. Jonnan mieskin oli hänen vieressään päästänyt pienen liikutuksen äänen kuullessaan, että kaikki oli tapahtunut tuon karitsan hyväksi.

Nyt se ei joutuisi hukkaan ja olisi aivan pakotettu pysymään paimenen lähellä. Tällä tavoin Hyvä Paimenkin antaa meille tapahtua kaikenlaista, jotta me pysyisimme Hänen lähellään.

Emme tiedä tiedostiko Jonnan mies tai joku kaltaisensa kuulemansa merkitystä siinä mielessä kuin nyt ajattelemme. Olemme jo eräässä kirjassamme kertoneet siitä, kuinka Maija aivan tarkoituksella oli sabotoinut miehensä likeyritystä, eikä suuresta onnettomuudesta tietoisena ollut lainkaan varoittanut miestänsä. Miehen onnettomuus oli koko perheen onnettomuus, mutta se ei tuntunut vaivaavan Maijaa, koska se soi hänelle aivan ”oikeutetun” tilaisuuden moittia muutenkin niin kelvotonta miestänsä.

Olemme tulleet näkemään aivan käsittämättömän kauhistuttavan piirteen näissä tutkistelumme kohteena olevissa ihmisissä. He ikään kuin leikkivät jumalaa ja silittävät päästä niin että luu paistaa, käsittämättä ollenkaan tuottamaansa tuskaa. Jonnan mies oli potkaissut tätä jalkaan todella rikollisella tavalla, mutta jos hiukankin rohkenemme tehdä oikeita johtopäätöksiä ja koota tietoa oikealla tavalla, uskallamme väittää, että niin Jonnan mies kuin muut kaltaisensa toimivat uskoen olevansa hyviä paimenia, joiden kaikki teot ovat hyväksyttävissä puolison sitomiseksi heidän läheisyyteensä.

Luonnehäiriöinen ihminen, enemmän kuin ehkä koskaan olemme valmiita uskomaan, vahingoittaa läheistään tai työtoveriaan voidakseen sitten ”auttaa ja lohduttaa”.

Olemme jo puhuneet siitä, kuinka kiusaaajan kanssa tarpeeksi kauan elettyään kumppani menettää terveytensä ja siten työkykynsä. Siinä vaiheessa kiusaaja sitten vaatii sairastunutta huolehtimaan kaikista perheen kuluista, niin että luodaan todella sairas riippuvuussuhde kiusaajaan, joka ikään kuin katkaisee kumppaninsa jalan, joskus molemmatkin, jotta tämä olisi täydellisen riippuvainen alistajasta.

Loistava esimerkki tästä on amerikkalainen dokumentti monta sataa kiloa painavista amerikkalaisista naisista, jotka miehet lihottivat tarkoituksella, osin sairaalloisen seksuaalisuuden johdosta, mutta pääosin tarkoituksella saattaa nämä totaalisen riippuvaisiksi itsestään. Maamme lainsäädäntö ei salli tällaista, mutta henkisesti samaa tehdään uskomattoman paljon.

Jonnan mies saattoi sairaassa mielessään saada ajatuksen jonkin vai molleen rakkaan esineen piilottamisesta tai suorastaan hävittämisestä. Jonnan yhdysvaltalainen täti oli ollut heillä vieraisilla ja viikon vierailun aikana tämä oli ihmetellyt heidän lomanviettonsa merkillisyyttä. He olivat miehen suunnitelman mukaisesti matkustaneet Ahvenanmaan saaristoon, koska mies halusi kuulemma verestää ruotsinkielen taitoaan. Oli vuokrattu kaksi rivitalomökkiä meren rannalta, aivan vesirajasta. Mikään ei olisi liian hyvää mahdollisesti hyvinkin rikkaan sukulaisen hellimiseksi, sillä kaikki amerikkalaisethan ovat hyvin varakkaita.

Jonnan mies, luonnehäiriöisenä, ajatteli kaiken rahassa, etenkin siinä suhteessa miten hän pääsisi rahoihin käsiksi. Hän oli siinä luulossa, että

tämä täti olisi pian kuoleva ja Jonnan kautta hän pääsisi suuresta perinnöstä osalliseksi.

Niinpä mies oli jo etukäteen maksanut viikon oleskelun, sillä asiaan liittyi jonkinlaisia suhteita, seurakunnallisia tai työhön liittyviä. Jälkeenpäin selvisi, että mies oli saanut tämän edun jonkinlaisella vilpillä, esiintyen jonkin olemattoman firman edustajana.

Kaikki oli mennyt muutaman päivän ajan hyvin, ja Jonnalla oli kerrankin seuraa kun kierteli tädin kanssa saarta. Mies harrasti vesihiihtoa joka päivä useampaan kertaan. Kuka tietää, mitä sellainen maksaa? Matkan puolivälissä miehen rahat olivat loppu, mutta hän oli luvannut vesihiihtää joka päivä. Jonna saisi nyt maksaa loppuloman, ja eikö tädilläkin aina ollut muutama tonni käsilaukussaan?

Siinä vaiheessa selvisi, että Jonna saisi palkkansa vasta kahden viikon päästä ja... mikä kauheinta, selvisi että täti ei ollut ollenkaan rikas, vaan oli pari vuotta säästänyt matkaansa varten!

Puolta viikkoa varten heillä oli siten vain noin tuhat markkaa, eikä mies enää voisi osallistua rakkaaseen harrastukseensa. Mies oli kuin myrkyn niellyt, murheen murtama. Seuraavana yönä hän ei tullut majoitukseen ollenkaan, vaan oli liittynyt johonkin ryyppyporukkaan rantaravintolassa.

Kun sunnuntaina täti oli viety lentoasemalle ja tultiin kotiin, ei Jonnan uutta kameraa laukkuineen ja sen sivutaskussa olleine kuvattuine filmeineen löytynyt mistään. Se oli kova pala itkuiselle naiselle, joka lukemattomia kertoja kävi lävitse matkatavarat ja eteisen ja koko talon. Hän oli vielä lentoasemalla ottanut kuvan lähtöportilla heiluttaneesta tädistään, ja oli täysin varma että oli pannut kameran takaisin olkalaukkuunsa.

Mies oli kotimatalla kaivanut kameran olkalaukusta tämän käydessä rantakahvilan WC:ssä ja pudottanut sen läheiseen kanaavaan. Niin pahoillaan hän oli tädin köyhyydestä ja siitä, ettei ollut saanut hiihtää vesisuksilla koko lomansa aikaa!

Kaikki tädistä olevat kuvat olivat siis kanavan pohjalla ja Jonnan murhe suunnaton. Mies lohdutteli ja kaivoi kaapista viinipullon säiliä huokuen. Hän ostaisi huomenna uuden kameran, kunhan vain nyt hetkeksi unohdettaisiin tämä ikävä sattuma. Sinä iltana mies silitteli nyyhkiävää vaimoaan ehkä enemmän kuin koskaan aikaisemmin.

Vastaavanlaista tapahtuu uskomattomassa määrin joka päivä niin monen Matin ja Liisan ja Jonnan elämässä. Hajotetaan rakkaita esineitä, lohdutetaan, säilitetään, potkitaan, kääritään vilvoittavaan pyyhkeeseen, tönäistään kiuasta vasten, hellitään, voidellaan antiseptisellä voiteella, perutaan vaimon matka tämän onnettomuuden johdosta, rikotaan auto kun perhe on lähdössä vaimon sukulaisiin, korjataan auto kun miehen täytyy päästä firman matkalle sihteerin kanssa...

Kaikki eivät halua kuulla kovin paljon seurakunnissa tapahtuvasta piinasta. Kuitenkin valtaosa kaikesta kiusanteosta on pahinta juuri niissä ympyröissä. Jottei meidän tarvitsisi kirjoittaa erikseen tavallisille ihmisille ja

seurakunnallisille ihmisille, välttämme uskonnollista termistöä. Itse asiassa ei Jonnan miehen kaltainen ihminen ole sitä mitä esittää olevansa. Kaikki hurskaus on vain ulkokuorta, mikä tekee asiasta sitäkin vakavamman. Seurakunnallinen psykopaatti ei oikeastaan eroa tavallisesta maallisesta kiusantekijästä.

Yksi kiduttavimmista ja syvimpään säilyvistä haavoista perustuu siihen kuinka kaikki tapahtuu niin näkymättömällä tavalla, että syyllisyys ja tuomio tulee täysin väärän henkilön ylle. Todellinen uhri hylätään totaalisesti, niin ettei tänä päivänä Jonnalla ollut edes yhden käden sormilla laskeettavaa määrää ystäviä entisistä piireistä. Aikanaan suorastaan sadistinen mies nautti koko yhteisön luottamusta ja sai sääliä osakseen uskomattomalla tavalla.

Jonnaa ei kukaan ollut tukenut taloudellisesti vaikeimpina aikoina, mutta heidän talonsa myymisen jälkeen oli Jonna tuomittu kelvottomaksi ihmiseksi koska miesparka oli menettänyt kotinsa. Kaikki oli jaettu puoliksi, ja mies oli hankkinut uuden asunnon. Hänelle ei suoranaisesti kerätty rahaa, mutta kaikenlaisin järjestelyin hänen elämänsä pyrittiin helpottamaan kaikin mahdollisin tavoin. Koko yhteisön voimin etsittiin ja tingittiin paras mahdollinen asunto ja asuntolaina puuttuvalle osuudelle. Muutossa oli koko yhteisö mukana ja verhojen laitosta oli tulla riitaa auttamishaluisten naisten suorastaan töniessä toisiaan.

Miehellä oli nyt uusi naisystävä, sen Jonna tiesi, mutta kaikki haluttiin pitää häneltä salassa. Seurakunta suojeli jäsentään aivan uskomattomalla tavalla!

Jonnan miehen kiusanteko ja lähes täysin onnistunut vaimon tuhoaminen oli tapahtunut uskomattomalla oveluudella ja salassa. Ei ollut tapahtunut oikeastaan mitään sellaista, mille olisi ollut ulkopuolisia todistajia.

Yleisesti on korostettu sitä, että narsistiset henkilöt ovat äärimmäisen älykkäitä ja viisaita. Näin onkin monessa tapauksessa, mutta ei läheskään kaikissa. Useat kiusaajat ovat enemmänkin keskivertoisen älykkäitä eikä aina sitäkään. Mutta se mikä heillä on äärimmilleen kehittynyt on jonkinlainen toistaiseksi määrittelemätön itsesäilytysvaisto. Heidän koko sisäinen eli henkinen rakenteensa on muodostunut niin erikoisella tavalla, ettei sitä ehkä milloinkaan päästä kokonaisuudessaan näkemään. Jos vertaisimme heitä tietokoneisiin, ei heidän prosessorinsa ole mitään huippuluokkaa, mutta tuo prosessori pyörittää ohjelmaa, joka on äärimmäisyyteen asti ohjelmoitu palvelemaan heidän omia tarpeitaan, omaa hyötyään, omaa mainettaan, omien tavoitteiden saavuttamista.

Itse asiassa tuo ohjelma on niin monimutkainen ja syntynyt niin moninaisella tavalla, ettei sitä ulkopuolinen juurikaan pysty ymmärtämään. Kysymys ei ole yksinomaan geneettisistä seikoista eikä niiden yhdistelmästä nuoruuden tapahtumien kanssa. Selitys koko asialle on ilmeisesti yhtä monimutkainen ja -säikeinen kuin ihmiselämä yleensäkin. Voimme kai vain todeta hyvin suuren määrän yhteneväisiä, lukuisille ihmisille suunnatonta ahdistusta tuottavia tekijöitä, mutta varsinaisen syntyhistorian laatiminen

taitaa olla liian suuri urakka. Luotettavan vastauksen saamiseksi pitäisi tutkia tarpeeksi suuri määrä ihmisiä, mutta kukaan todellinen psykopaatti ei suostu rehelleeseen tutkimukseen, yksinomaan jo siitä syystä ettei kai yksikään tällainen ihminen tunnista omaa tilaansa.

Vuosikymmenisestä yhteiselämästä huolimatta mies oli jäänyt Jonnal-
le täydeksi arvoitukseksi, ja tavallaan yksinkertaiselta vaikuttavan miehen
kyky tehdä niin paljon henkistä ja usein aineellistakin vahinkoa vaimol-
leen ilman että siitä kukaan ulkopuolinen olisi päässyt selville, tuntui suo-
rastaan ahdistavalta vielä nytkin. Jos ei Liisa olisi kertonut aivan vastaa-
vanlaisista asioista, epäilisi Jonna vieläkin kokemaansa. Hulluinta kaikessa
oli se, että vaikka järki nyt tässä vaiheessa aivan selvästi hyväksyi kai-
ken tapahtuneen todeksi, jokin vahingoittunut osa hänen minuudessaan
kaikesta huolimatta syötti hänen järjestelmänsä epäilyksen siemeniä. Ei-
hän sellainen voinut olla totta? Eihän Jonnalla ollut mitään todisteita ta-
pahtuneesta!

Ei edes se, että mies erovaiheessa oli polttanut Jonnan loput tavarat
lasten hiekkalaatikossa, kertonut mitään yhteisön jäsenille. Kaikki selitet-
tiin ihmisen rajallisuudella, miehen toivottomuudella. Näin kahden kesken
lukijan kanssa, kertomatta asiaa julkisuuteen, ihmetystä tuottaa se seikka,
että yhteisön kokouksien ulkopuolella kokeneempi silmä ei voinut olla ha-
vaitsematta miehen ilmeissä ja olemuksessa jotakin sairaalloista, etenkin
niinä hetkinä kun hän ei tiennyt itseään tarkkailtavan. Kokenut korva ei
myöskään voinut välttyä kuulemasta hyvin suuria ristiriitaisuuksia miehen
kertomuksissa. Miksi ei kukaan missään vaiheessa näe näitä samoja asioi-
ta, joita kokenut silmä näkee? Vallitseeko erilaisissa uskonnollisissa yhtei-
söissä aivan erikoislaatuinen näkökyvyn puute, joka näkee vain juuri sitä
mitä se haluaa nähdä?

Jonnan yhteisössä oli monia jäseniä, joilla oli selviä mielenterveysong-
gelmiä. Aivan tervettä ihmistä ei enää ole olemassakaan, eikä kukaan to-
dellisuudessa ole järin vahva. Ihmiset vain eri tavoin onnistuvat peittä-
mään heikkoutensa. Seurakunnanhan tulisi olla heikkojen paikka, turvallinen
koti kaikille rikkinaisille ihmisille. Siellä tulisi haavojen parantua ja
ongelmien selvitä, kun ihmiset kantavat toistensa kuormia. Oli siis luon-
nollista että ongelmalliset ihmiset etsivät apua erilaisista uskonnollisista
yhteisöistä.

Miksi sitten eivät nämä ongelmalliset ihmiset kuitenkaan löytäneet to-
dellista apua ongelmiinsa, vaan usein näytti siltä että rikkinaiset ihmiset
entisestään rikottiin näissä yhteisöissä? Miksi heidän ongelmiaan ei nähty
eikä usein haluttu kuulla mitään sellaista, mikä paljastaisi yhteisön kyvyt-
tömyyden käsitellä näitä asioita?

Jonnaa kauhistutti se, kuinka hänen silmissään aivan selvästi mielen-
terveysongelmia omaavat ihmiset valittiin jopa vastuullisiin tehtäviin
ikään kuin he olisivat täysin kunnossa. Ihmisillä ei ollut silmää eikä halua
nähdä todellisuutta. Ei toki ollut tarkoitus leimata sairaita ihmisiä tai hyl-

jeksiä heitä, ei ihmeessä. Mutta kuinka monen eri suunnan ihmiset olivatkaan viime aikoina todenneet erilaisissa yhteisöissä olevan tärkeintä saada mahdollisimman paljon jäseniä. Yhteisöön liittyminen tuntui olevan perusasia, ja ihmisen tehtyä päätöksensä hänen päälleen kaadettiin valtava määrä uskonnollisuutta, mutta todellisiin ongelmiin ei haluttu puuttua ol- lenkaan.

Korostakaamme vielä sitä, että seurakunta on tarkoitettu syntisille ja ongelmallisille ihmisille, ei siihen että heidät sellaisenaan ikään kuin säilöttäisiin tähän järjestöön ongelmiseen päivineen, jonkinlaiseen uskonnol- liseen liemeen, joka preparoi niin henkilön kuin hänen ongelmansakin. Onko täysin unohdettu ihmisen oikeus eheytymiseen ja parantumiseen, mistä vuosituhansien ajan jo on saarnattu? On toki yhteisöjä, joissa luvata- taan melkein kuu taivaalta ja aiheutetaan entistä suurempaa traumaatti- suutta ja pettymystä, kun rammatt eivät kävelekään ja pyörätuolipotilaat ei- vät osallistu kuoron tanssinpyörähtelyihin!

Miksi yleensä ottaen enää ihmettelisimme sitä tilannetta, jossa useim- mat yhteisöt säilövät jäseniään? Eikö ole melko selvästi osoitettu jo, miksi Jonnan kaltaisten ihmisten tuntuu olevan aivan turhaa etsiä ymmärtäjiä ja puolustajia omista yhteisöistään, saati sitten aivan tuntemattomien keskel- tä.

Kirjoittajalle on yksi suurimmista järkytyksistä ollut se, kuinka paljon on haluttu nähdä mitä törkeimpienkin väärinkäytösten ja epäkohtien ohitse kun vain on tunnustettu tietynlainen auktoriteetti. ”Tunnustatko tämän suuren henkilön auktoriteetin?” ”Kyllä!” ”Saat tehdä mitä ikinä haluat!”

Melko suurien ihmisjoukkojen keskellä tuntuu vallitsevan ajattelu, että kun kyllin suuressa määrin tunnustautuu mukaan tiettyyn opetukseen ja yhteisöllisyyteen, ei pienempi tai suurempi määrä vääryyttä tai pahuutta ole esteenä, vaan tietynä hetkenä tämä oppi ja yhteisöllisyys tuo muka- naan valtavat siunaukset ja osallisuuden viimeisten aikojen suurimpaan Jumalan liikehdintään. Kirjoittajan mielestä merkittävin julistaja aikanaan sanoi useaan otteeseen: ”Parempi olla oikea sydämeltä ja väärä opilta, kuin väärä sydämeltä ja oikea opilta.”

Vääränlaiseen maaperään istutettu paraskaan siemen ei määrästäään ja laadustaan huolimatta ole tuottava mitään hedelmää, vaan on kuoleva au- ringonpaisteesta ja sateesta huolimatta... tai oikeastaan auringonpaiste ja sade päinvastoin tuhoavat tuon hyvän siemenen. Tässä näemme kuinka tärkeitä ovat oikeat asiat yhdessä, oikeassa paikassa oikeaan aikaan.

Kuka sitten on vastuussa kaikesta tapahtuvasta? Kuka on vastuussa Jonnan kokemuksista, kuka vastaa miehen surkeudesta, suoranaisestä uh- rin osasta, jota tämä vieläkin pahoittelee niin yhteisössään kuin yksityisis- sä keskusteluissaan? Hyvin monien mielestä Jonnan olisi tullut sittenkin olla kärsivällisempi ja yrittää hiukan enemmän. Monien ammattilaistenkin mielestä.

Ottakaamme tähän väliin hyvin erikoinen väittäjä. On olemassa ai- van ammattitason ihmisiä, jotka väittävät, että ketkä tahansa kaksi ihmistä

tulevat toimeen keskenään avioliitossa, jos vain haluavat. Tämä on aivan yhtä totta kuin että kuussakin voi elää. Aivan totta! Aivan yhtä varmasti kuin jokin kirjoittajan tuttavaperhe voisi alkaa elää kuussa, aivan yhtä varmasti ketkä tahansa kaksi ihmistä tulisivat keskenään toimeen. Teoriassa! Kirjoittajaa on suorastaan alkanut raivostuttaa kaikenlainen teoretisointi, koska juuri meidän alueellamme teoria ja käytäntö ovat aivan yhtä kaukana toisistaan kuin kuu maasta!

Että kaksi ”ketä tahansa” tulisi toimeen keskenään edellyttää niin suurta valmiutta ja niin valtavaa määrää henkistä kapasiteettia, että on tuskin kovin monta ihmistä tämän maan kamaralla, jotka voisimme ottaa esimerkiksiemme. Kirjoittaja puhuukin nykyään mieluummin elämän tosiasioista kuin erilaisista teoreettisista mahdollisuuksista, jotka eivät käytännössä kosketa kenenkään ongelmia, vaan päinvastoin suurentavat niitä.

Teoriassa voitaisiin esittää hyvinkin monenlaisia vaatimuksia Jonnal, mutta elämä oli jo itsessään todistanut, ettei ollut mitään merkitystä sillä mitä Jonna teki tai jätti tekemättä. Mies pystyi tekemään ongelman siitä missä ei ollut mitään ongelmaa. Hänen oli suorastaan pakko saada loukkaantua mistä tahansa todellisesta tai keksimästään asiasta! Hänellä ei käytännöllisesti katsoen ollut omaatuntoa ollenkaan, vaan hänellä oli jotakin sen korvikkeena, hyvin omantunnon tapaista äkillisen arvion perusteella, näennäisesti. Hänen empatiansa oli vain opittuja eleitä, jotka helposti tulkitsi sääliksi ja myötätunnoksi, mutta kaikki palveli vain hänen omia tarkoituksiperiänsä. Lukemattomia kertoja hän kertoi pyytäneensä vaimoltaan anteeksi, vaikka tämä ei yhtään kertaa muistanut sen tapahtuneen.

Mies muisti pyytäneensä anteeksi, riippumatta todellisuudesta. Hän oli useita kertoja pahoitellut perheensä ongelmia kadulle saakka kaikuneiden riitojen jälkeen, mutta seuraavat lauseet olivat jo mitätöineet hänen osuutensa tapahtuneeseen. Eli hän puhui kauniisti ja vaikuttavasti, yhteisön jäsenten huomaamatta peräkkäisten lauseiden olevan kuin plussia ja miinuksia, niin että pidemmän ajallisen jakson täyttävä verbaalinen ilmaisu oli yhtä nollan kanssa. Vastasiko kuultu siinä määrin kuulijakunnan tarpeita ja näkemyksiä, ettei juuri kukaan pannut merkille julkituodun ristiriitaisuutta?

Niin, ketä voisimme syyttää? Parempi kun ei syytä ketään, mutta katsokaamme edes hetki tosiasioita silmiin. Väärän todistuksen sanominen lähimmäisestä on yksi Pyhän Kirjan kielletyistä perusasioista. Useimmat käsittävät sen valheiden kertomiseksi. Väärä todistus on kuitenkin väärän kuvan antaminen lähimmäisestä. Kuinka usein julistetaankaan syyllinen syyttömäksi ja syytön syylliseksi. Jonnan ja hänen miehensä kohdalla roolit oli vaihdettu mitä törkeimmällä tavalla. Ulkopuolisten ihmisten osuus on usein hyvin paljon tuskaa tuottava ja ahdistusta lisäävä. Mikä johtaa aivan asiallisenkin tuntuiset ihmiset näin väärin johtopäätelmiin ja järkyttäviiin tuomioihin? Näennäisyys, asioiden katseleminen kuin hevosen vaukolaput silmillä, kapeasti, rajoitetusti. Syyllinen on myöskin sellainen, joka sulkee silmänsä omien mielijohteiden mukaisesti.

Jonna oli kadottanut lähes kaikki entiset tuttavansa ennen kaikkea miehen ja yhteisön tuomioiden vaikutuksesta. Hän oli hyvin pettynyt ns. ystäviinsä, jotka sellaisella tavalla antoivat vaikuttaa itseensä kuulematta hänen näkemyksiään. Hänet oli siis syyllisenä jätetty aivan yksin selvittelemään elämänsä sotkuja. Hän tiesi nyt olevansa syytön sotkuihinsa, sillä ne olivat totaalisesti hänen miehensä aiheuttamia.

Surullisinta näiden ihmisten elämässä on se lujaan juuttunut uskomus, ettei kukaan riitele yksikseen, vaan aina täytyy molemmissa olla vikaa. Tällaista voi väittää vain sellainen ammattilainen tai yleensä ihminen, joka ei lainkaan tunne näiden sairaiden ihmisten sielunelämää. Niinpä on vielä itkettävänä monta itkua ennen kuin rikkiäiset ihmiset löytävät uskottavuutta ja oikeanlaista kuulemista. On hyvin raskasta olla epäilty vaikka ei ole tehnyt mitään väärää.

Kaunis sää ei ollut tehnyt aivan toivottua vaikutusta Jonnan elämään, mutta hän polki kohti näkötornin mäkeä melko totuttuun tapaan. Hän ei pitänyt mieleensä tulleista ajatuksista, jotka saivat hänet miettimään sellaista mitä hän oli vältellyt. Hänestä tuntui pahalta kaikki kokemansa, etenkin kun edellisenä päivänä joku tuttu kadulla oli kertonut omasta elämästään ja halustaan ottaa kaikki sellaisena kuin se eteen tulee. Tässäkin kohden on kysymys hyvin paradoksaalisesta asiasta. Jonna oli mielestään käynyt lävitse sellaisen määrän asioita, ettei kaivannut tämän kaltaista opetusta. Hän oli ottanut vastaan valtavan määrän sellaista, mistä ei ollenkaan pitänyt. Hän oli oppinut myötäilemään ja kieltämään itsensä oman henkisyyden kustannuksella, eikä hänelle oikeastaan koskaan oltu suotu oikeutta ilmoittaa olevansa tyytymätön johonkin. Nyt hän ääneen toisti pariin kertaan ajatuksensa. Tästä minä en pidä, minulla on paha olo.

Pahan olon myöntäminen oli tuossa tilanteessa melkoinen voitto hänelle. Olihan hänellä viimeinkin oikeus kertoa, jollei muulle niin itselleen, mitä hänen sisimmässään myllersi. Opetus siitä että aina piti iloiten ottaa vastaan kaikki ja kiittää ahdistuksistakin, oli sekin paradoksaalinen, eikä siitä voinut tehdä mitään yleistä oppia. Jokainen ihminen on erilainen ja kokee asiat eri lailla. Siksi jokaisen tulisi antaa enemmän tilaa lähimmäiselleen eikä esiintyä ammattilaisena.

(Kaikki henkilöt ovat kuvitteellisia eivätkä viittaa keneenkään todelliseen ihmiseen.)

Kaikki oikeudet pidätetään.

Copyright Markku Vuori 2006